

Otuz il idi ki, düşmən tapdağında qalan torpaqlarımız üz qaramız olmuşdu. Şükürlər olsum ki, nəhayət, 44 günlük “Zəfər Yürüşü” ilə erməni işğalına son qoyduq. Amma Qarabağın məkrli düşməndən təmizlənməsi, ərazi bütövlüyümüzün bərpası qurbansız ötürmədi, 3 min şəhid verməli olduq.

Haqqında söhbət açmaq istədiyim şuşalı Vidadi Fərhadov da Qarabağda şəhadətə ucalan soydaşlarımızdandır. Şuşa Şəhəri Dövlət Qoruğu İdarəsinin mənzil-kommunal və təmir xidmətində mühəndis işləyən Vidadi bu il sentyabrın 19-da separatçı erməni silahlı dəstələrinin Şuşaya terror hücumu zamanı iş yoldaşlarını sığınacağa apararkən həyatını itirib. Qəhrəman hərbiçilərimizin 23 saat ərzində düşmən tör-töküntülərini zərərsizləşdirməsini və dövlət suverenliyimizi tam bərpa etməsini görməsə də, onun ruhu şaddır ki, bu yolda canını qurban verənlərdəndir.

Elə buradaca xatırladaq ki, Vidadinin böyük qardaşı Füzuli də 1991-ci ildə eyni aqibətə düşər olub: 1991-ci ildə Şuşada kənd təsərrüfatı idarəsinin rəhbəri işləyən Füzuli müdafiə tədbirlərinin təşkili zamanı düşmənin atdığı “Alazan” mərmisinə tuş gələrək həyatını itirib. İkinci Qarabağ müharibəsi başlananda Vidadi Vətən müdafiəçilərinin sırasına qatılmağa çox can atsa da, yaşına görə bu, mümkün olmayıb. Amma Böyük Zəfərdən sonra yaranan ilk imkandaca o, Şuşaya gedib və bərpa-quruculuq işlərində çalışmağa başlayıb. Təəssüf ki, nankor ermənilərin növbəti xəyanəti bu yurdsevər insanı da aramızdan apardı.

Vidadi Şuşasız illəri ömründən saymırdı. Bu nisgillə 29 il canını dişinə tutub yaşadı, bir cüt övlad böyütdü. Şuşa azad olunanda sevinci yerə-göyə sığmadı, fərəhdən qanad taxıb, doğma yurda pərvazlandı. Elə orada da əbədiyyətə qovuşdu. Ona məxsus sosial şəbəkə statuslarına, fotolara, videosüjetlərə baxdıqca, Şuşanın istisinə bələnrəkən necə vəcdə gəldiyinə, uşaq kimi şadlanmağına heyrlənməmək mümkün deyil. Vidadi o şuşalılardan idi ki, yurdunu Ayı, ulduzu, yağışı, qarı, dolusu, dumanı, dovşanı, kirpisi ilə sevirdi... 56 yaşlı Vətən fədaisindən həzin, kövrək xatirələr qalıb.

Taleyin, qismətin gərdisinə baxın ki, iliyinə qədər vətənpərvər qardaşlar olan Füzuli və Vidadinin atası Aydın kişi xəstə canı ilə 29 il “Şuşa, Şuşa!” deyərək həsrətə dözdü və tac-şəhərimizin işğaldan qurtulan gününü görəndən sonra Şuşa torpağına tapşırılmaq vəsiyyəti ilə ömür karvanını çəkib getdi. İndi Şuşa səmasında ata və övladlarının pak ruhu bərabər pərvazlanır...

Vidadinin qardaşı oğlu, babasının adını daşıyan kompüter mütəxəssisi Aydın Fərhadlının dedikləri: “Allah bütün şəhidlərimizə rəhmət eləsin. Ən böyük təsəllimiz düşmən tapdağındakı torpaqlarımızın azadlığa, əsl sahiblərinə qovuşması, yurd həsrətlilərinin oralara qayıtmasıdır. Ailəmiz doğma şəhəri tərk eləmək məcburiyyətində qalanda mənim 2 yaşımdı. İndi isə 33 yaşımdayam və bir müddət öncə icra hakimiyyətinin sifarişi ilə həmin ərazilərin elektron xəritəsini hazırlayanların sırasında olmağımla fəxr edirəm. Məxsusi duyğularla cənnətməkan

Qarabağımızın virtual səyahətləri gerçəkləşdirənlərdənəm. Ən böyük arzum həmişəlik köçüb Şuşada yaşamaq, övladlarımı orada böyütməkdir”.

Babası və əmiləri Şuşada uyuyan Aydını dinlədikcə yadımıza ulu şairimiz Məhəmmədhüseyn Şəhriyarın Vətən eşqli misraları düşür:

**Can qurban etmənin vaxtı çatıbsa,
Səndən hansı namərd əsirgəyər can?
Qoyaram başımı ayaqlarına,
Ey ana torpağım! Ey Azərbaycan!**

Bu, Vətən uğrunda vuruşan, çarpışan, yurdun hər daşına can qoyan insanların həyat kredosu, ölməzlik himnidir.